

חמשירייס

מעשה כסמלת, שמה נילי,
שאמרה: "אם איני לך, אז מי
לי?"

היא יצאה לבלות
עם כחור בחולות,
אז היה הוא צועק לה: "הצילי!"

מעשה כמ. כ., שמו פלים,
שניסה להיות קצת אלים.

הוא דפק זקרקע,
העניש בשמירה,

והיום הוא שוכן בית-חולים.

נחמן אינגבר, צה"ל

העולם הבא

בעריכת לילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד הקוראים מבין
המשתתפים בשליחת חומר לעמוד זה יזכה מדי
שבוע בשבוע בפרס של 10 לירות. הזוכה בפרס
השבוע הוא דוד דניאל, יורדי הסירה 11, ירושלים.

דור המחר
"אמא, אמרה הבת, אני כל כך מפחדת מפני
הנשואין. את יודעת כמה אני אוהבת את חנו, אבל
אני גם מרגישה שאין לי מושג מכל כך הרבה דברים חשובים בחיי הנשואין..."
האם התחילה לספר לבת התמימה על הפרחים, הדבורים. אבל הבת הפסיקה
אותה מיד. "לא לזה אני מתכוונת. את חושבת שאני לא יודעת מה זה חיימין
או הריון? מה שמפחיד אותי זה הבישול!"

חנה והבי, תל-אביב

טעות לעולם צודקת

מחר, תתקיים מריבת חברים. (למרחב)
יורם ברנשטיין, אייל
רופאים ואנשי מגידוד אדום מוזמנים.

הותר פרסום שמו של השודד בתחנונים.
(הארץ)

חנוך פלד, חיפה

בלי רחמנות.

מעוניין להכיר בחורה. הכסף לא חשוב.
(ידעות אחרונות)

מרדכי דן, תל-אביב

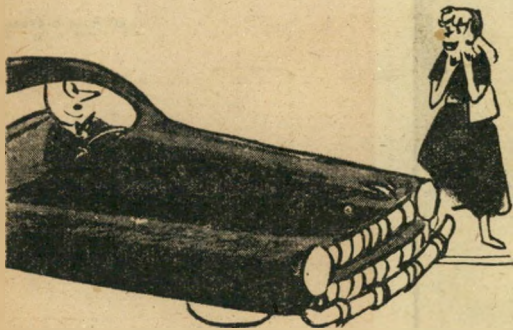
אין לו גס ריח.

שיירה ארוכה של אניות השתרכה לאור
רך רחוב הרצל. (הארץ)

אליק מג, חיפה

א/ק — אניות קרטון.

האם השתנה -

האדם (או אפילו זווה)

יומן החדשות

רישומים מתוך פנקס הקופה של מר בריוולוס,
סוחר סקסטיל בן 50, תל-אביב:

1	באפריל: מודעה לבקשת מזכירה	5	ל"ר
2	" פרחים למזכירה	1	"
3	" החדשה שוקולדה	2,5	"
8	" למזכירה החדשה שכר שבוע	60	"
10	" למזכירה שוקולדה לאשתי	5	"
15	" שכר שבוע למזכירה	75	"
18	" ארנק	40	"
19	" שוקולדה לאשתי	5	"
22	" שכר שבוע לזיוה	100	"
24	" ארוחת-ערב עם זיוה ותיאטרון	65	"
25	" שוקולדה לאשתי	3	"
28	" מעיל פרווה לאשתי	1250	"
29	" מודעה לבקשת מזכיר	5	"

חנה והבי, תל-אביב

קללה לבטלה

אינני יכול להתחרות בצוות של "שלושה בסירה אחת", אבל מאחר שגם דן בראמוץ אינו יכול להקיף את כל המקצועות, בלקסיקון הקללות שלו, הרני מוסיף כמה הצעות משל:

בין נגרים

שינסרו לך את הפרטנויות, שדיבוקו את לשונך בדבק-נגרים קר, שתאכל רק חמרי פרזול ויתקע לך מסמר 35 מילימטר אתה יודע איפה, שיקימו לך מצבה של דיקט.

לקבלו

שתבנה שיכון ותגור בו עם הדיירים, שיתקלף לך העור כמו שמתקלף לי הסיח.

למנהל החשבונות

שלא תהיה התאמה טכנית בינך ובין אשתך, ושלא תוכלו להתאון לעולם.

לאיכר

שתצמח לך שעורה על הראש, ובשדה קרחת.

לסופר עברי מקורי

שחברך יגנוב את הרעיון לתרגם ספר לועזי לפניך, שתמות משעמום.

לעורך-דין

שאשתך תגיש נגדך צו-על-תנאי כל אימת שתרצה לתבוע את זכויותי התוקיות כבעל, שידונו על כך בבג"ץ במשך שנתיים, ושכניתיים יגישו נגדך צו מניעה.

דויד דניאל, ירושלים

הערות-שוליים

הרוסים הציעו לערוך ועידת פיסגה...

... סימן ששוב הגענו אל פי התהום.

***

בשעה שטיטו ועבר אל-נאצר נועצו בבריווני...

... ניתן האות לבריונים להשתלט על בנדאד.

***

רומניה גירשה נספח ישראלי, על ש"שילד לעליה"...

... עליה זקוק בה.

***

המלכים ההאשמיים הולכים בדרכי אצ"ל:

תחילה אמר המלך עבדאללה: "שתי גדות לירדן, זו שלנו זו גם כן..."
ועתה נשבע נכדו-חוסין: "עירק כך!"

כזבים לילקוט

לא יאומן כי יסופר

"לא יאומן" היה ממיסדי הכפר. הוא בא מברנו" ביץ. החברה חושבים ששם המשפחה שלו הוא זלוטקיץ, אבל כולם קראו לו "לא יאומן". ובכן, כפי שאמרנו, "לא יאומן" נולד בברנוביץ, והיושב במרומים התאכזר בחלוקת יופיו לנער, ובברנוביץ נולד נער מכוער אבל מכוער זה לא מלה. איש לא יודע מדוע אבל הוריו קראו לו בשם "לא יאומן". אתם יכולים לתאר לעצמכם כמה סבל הנער כל חייו — שהרי הוא, סמל הכיעור, נקרא בשם "לא יאומן".

בכל אופן, משגדל, גידל זקן כזי להסתיר את כעורו, ויום בהיר אחד, כשאמרו לו במקחה של ברנוביץ: "לא יאומנציק", יש לך זקן כמו להרצל!" או הוא החליט לעלות לארץ, והתיישב בכפר ברוך.

רק אלוהים יודע איך — אבל דברים כאלה קורים. "לא יאומן", שיש לו פרצוף כמו בלאטה, התחתן עם החתיכה הטובה ביותר של הכפר, והם ראו יחדיו 35 שנים של אושר. ואז, אחרי אותן 35 שנים, כש"לא יאומן" היה שרוץ על ערש דומי, והולך להתזכר את נשמתו לבורא, הוא פנה לאשתו: "יש לי בקשה אחרונה ממך, לפני שאני משאירך לבדך. אנא, אל תכתבי את שמי על קבריי!" והוא נפח את נשמתו, ר"ל.

אשתו שמעולם לא ראתה בכעורה, לא יכלה להבין את דרישתה. אבל בקשתו האחרונה של המת קדושה היתה לה. ולכן, על קברו היא חרתה: "פה מונח בעלי, שבמשך 35 שנים של נשואים לא בגד בי, אפילו פעם אחת!" ומאז, כל התל-אביבים שעוברים, וקוראים את הכתוב על המצבה, מפליטים בתדהמה: "הרי זה לא יאומן!"

מאז ועד עתה?